Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale

af Præsident Brigham Young, i Tabernaklet den 3die Juni 1855.

De Velsignelser, som skjenkes de Hellige, er i mange Tilfælde betragtede som Opoffrelser, og af denne Aarsag har jeg besluttet at sige nogle faa Ord om Helligelses Loven, overflødig Eiendom og Tiende.

Helligelsesloven blev aabenbaret førend Brødrene skulde drage op til Jackson County eller omtrent den Tid de tog afsted; da de havde forladt Jackson County og drog til Caldwell, eftersom Folket ikke forstod, hvorfor de skulde opoffre sin Eiendom til Herren, thi om en Mand besad mere, end han behøvede, stod det alligevel til Herrens Tjeneste, men om en Mand ikke besad mere end han virkelig tænkte han behøvede, sluttede de, at der ikke skulde være nogen saadan Lov som Helligelses Loven eller Tiende Loven, og som Følge af de mange Spørgsmaal, som blev gjorte angaaende denne Gjenstand, blev en Aabenbaring given, efter at Propheten havde raabt til Herren, sigende: „O Herre, viis din Tjener hvor meget af dit Folks Eiendom du kræver som Tiende."

Denne Aabenbaring blev given i Februar 1831, og jeg vil læse en Deel af den, begyndende med den 8de §: „Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine Bud. Og see, du vil ihukomme de Fattige, og hellige af din Formue til deres Underholdning, det, du har at meddele dem med en Pagt og et Dokument, som ikke kan brydes, og naar I meddeler de Fattige af Eders Formue, da gjør I det imod mig, og det skal lægges for Menighedens Biskop og hans Raadgivere, to af de Ældste, eller Overpræsterne, som han vil beskikke eller har beskikket og afsondret til den Hensigt. § 9. Og det skal skee, at efterat det er lagt for Menighedens Biskop, og efter at han har modtaget disse Beviser angaaende Helligelsen af mit Folks Formue, saa at, overeensstemmende med mine Befalinger, de ikke kunne fratages Menigheden, skal hver Mand gjøres ansvarlig for mig, som en Forvalter over sin egen Eiendom, eller det han har modtaget formedelst Helligelse, saa meget som er tilstrækkeligt til ham selv og hans

Huus.“ Pagtens Bog 13de Afd. 8 og 9 §.

Det er neppe Umagen værdt for mig at sige noget om Folkets Sindsstemning, dog, naar man kan forstaae, at Mennesker ikke kjender dem selv, anseer vi det rigtigt at sige dem, hvem de er, hvad de er, og hvorledes de føler. Det vilde ikke være Umagen værdt for mig eller for nogen Anden at tale om deres Tilbøieligheder, Beskaffenheden af deres Hensigter, deres Kjærlighed til Verden, deres Medfølelser, Lidenskaber eller noget af det Slags, dersom det ikke var Tilfældet at Folket ofte er forblindet i deres Sind og kjender sig ikke selv, derfor er det paa sit Sted at gjøre nogle Bemærkninger om dem.

Jeg vil læse en anden Aabenbaring, som blev given i April 1832. Pagtens Bog 89de Afd. § 1. „Sandelig, saa siger Herren, som Tillæg til Lovene for Kirken angaaende Qvinder og Børn, der høre til Kirken og have mistet deres Mænd og Fædre. Qvinder have Fordring paa Underholdning af deres Mænd, indtil de blive borttagne, og saafremt de ikke befindes at være Overtrædere, skulle de have Samfund med Kirken, og hvis de ikke ere trofaste, skulle de ikke have Samfund med Kirken; dog kunne de forblive paa deres Arvelodder efter Landets Love.“

2 §: „Alle Børn have Fordring paa deres Underholdning af deres Forældre, indtil de er myndige; og derefter have de Fordring paa Menigheden, eller med andre Ord paa Herrens Forraadshuus, dersom deres Forældre ikke have nogen Arv til dem. Og Forraadshuset skal vedligeholdes ved Menighedens Offringer og Enker og Faderløse skulle sørges for, som ogsaa for de Fattige. Amen.“

Der er en anden Aabenbaring given endnu tidligere, som siger, at det er Alles Pligt, som gaaer til Zion, at hellige al deres Eiendom til Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige. Der blev henviist til denne Aabenbaring i April Conferencen 1854. Det var een af de første Befalinger eller Aabenbaringer, som gaves dette Folk, efter at de havde havt det Privilegium at organisere sig som en Kirke, som et Samfund, som Guds Rige paa Jorden. Jeg bemærkede da, og jeg tænker nu, at det vil vorde een af de sidste Aabenbaringer, som Folket vil annamme i deres Hjerte og Forstand af deres egen frie Villie og Valg, og agte det som en Fornøielse, en Forrettighed og en Velsignelse at iagttage og holde den paa det Helligste.

Tiden er inde, at Privilegiet til at hellige deres Eiendom skulde gives Folket; det er Herrens Villie, at de skulde nyde denne Velsignelse og Forrettighed, de som foretrækker at overlevere deres Eiendom, til hvem? Til ham, som har givet dem enhver Ting, de besidder. Han eier alt hvad de besidder; og de har ingen Eiendom, større eller mindre, uden det jo i Virkeligheden hører Herren til, og han uddeler og giver den til hvem han finder for godt.

Det sømmer sig ikke for mig at staae op og sige, at jeg kan give Herren noget; thi jeg har i Virkeligheden ingen Ting at give. Det synes som om jeg havde Noget, hvorfor? Fordi Herren har anseet det passende at bringe mig frem, og har velsignet mine Bestræbelser i at samle Ting, som er ønske-

lige, og som kaldes Eiendom. Han har indstiftet en Plan og Orden; han har organiseret denne Planet og befolket den ved sin Viisdom og Magt. Han har givet mig min Tilværelse paa denne Jord, som er hans, thi „Jorden er Herrens“ og alt det, som hører til den; alle Elementerne, ligegyldigt hvorledes de er organiserede, eller hvad Element det er, har Herren bragt sammen til at danne Jorden af. Var de hans i Begyndelsen? Ja, de var. Foraarsagede han ikke, at Elementernes Atomer kom tilsammen for at organisere Jorden? Jo, han gjorde! Han frembragte Jorden og formede og onganiserede den, som den var i Begyndelsen og gjorde den fuldkommen, reen og hellig.

Hvem tilhører disse Elementer nu? Det samme Væsen, som eiede dem i Begyndelsen. Jorden er endnu hans, og dens Fylde, og det indbefatter Enhver af os, og alt hvad vi synes at besidde. Det indbefatter alle Elementerne i hvilkensomhelst Skikkelse, Dannelse eller Tilstand, og hvorsomhelst de befinder sig, enten i deres naturlige Tilstand eller i en til Menneskets Beqvemmelighed og Gavn organiseret Tilstand.

Den Duelighed, som vi har til at bringe dem tilsammen, har vi modtaget af Herren ved hans Gavmildhed, og han har gjort os dygtige til at udføre mange Ting til hans Forherligelse, til hans Viisdom, og til Ophøielse for de Skabninger, som han har frembragt og gjort. Har han ikke begavet Menneskene med Forstand? Han har ikkun skabt dem lidt ringere end Englene. De har modtaget Viisdom, Kundskab og Forstand og er organiserede saaledes, at de kan modtage Magt, Herlighed og Ære. Dersom de er flittige, kloge og fyldte med Forstand til at kjende, hvorfra disse Gunstbeviisninger udgaaer, vil de naturligviis tilskrive al Magt og Godhed til det Væsens Ære og Herlighed, som skjenkte dem.

Folket er, som jeg allerede har bemærket, uvidende; de kjender dem ikke selv, forstaaer ikke deres egen Organisation, eller hvorfra de er, om de gjorde, vilde det ikke være nødvendigt at tale til Folket angaaende disse Punkter. Vi er her paa Jorden, vi lever og finder os selv begavede med underfulde Kræfter, og det synes som om vi, som Individer, var fuldkommen uafhængige af enhver Skabning eller ethvert Væsen i hele det uendelige Rum. Vi kan ikke see de Væsener, som er over os, og vi fatter ikke tilfulde, hvorfor vi har modtaget enhver Ting, som vi nu besidder. Dette er en Følge af vor Kortsynethed, af vor Mangel paa Forstand og af vor Mangel paa Kundskab om evige Væsener. Heri er det Menneskeslægten feiler, idet de mangler det, som vi kunde være i Besiddelse af, nemlig: Jesu Christi Aabenbaringers Lys, den Hellig Aands Lys, Himlens Lys. Dette er de Sidste-Dages-Helliges Privilegium, men de nyder det ikke saa meget som de kunde, følgelig er det ret til tale om disse Ting, og undervise Folket.

Dersom vi kunde fatte og tilfulde forstaae, at al den Dygtighed og Kundskab, vi har, ethvert Gode, vi besidder, enhver lys Idee, enhver reen Tilbøielighed, enhver god Indskydelse fra vor Barndom indtil nærværende Tid, er alle Herrens Naadegaver, og at vi har ingen Ting oprindelig af os selv, skulde vi være meget bedre be-

redte og langt mere beredvillige til at handle trofast og viist under alle Omstændigheder. Enhver god Ting er i hans Hænder, er undergiven hans Magt, hører ham til, og er ikkun overleveret os for nærværende Tid for at see hvad Brug vi vil gjøre af det.

Dersom vi vil gjøre Fremskridt, være trofaste og flittige i alle de Velsignelser, som skjenkes os, vi har da Forøgelses Principet, og dette er den store Velsignelse, given Mennesker, og var den Forjættelse, som Abraham modtog af Herrens Haand. Abraham frygtede for at han ikke vilde forøge og mangfoldiggjøre sin Afkom paa Jorden, endskjøndt han selv skulde tiltage i Magt, Viisdom og Kundskab, og han overveiede: „Jeg har ingen Børn, endog ingen Udsigt dertil, til at staae op og velsigne mig, eller til at ære og hædre mit Navn i kommende Generationer.“ Herren gav ham dog denne Forjættelse: „Du har været trofast og erhvervet Viisdom og Kundskab ved enhver Velsignelse, jeg har givet dig, og nu vil jeg give dig en Forjættelse, at du skal endnu have et Afkom, og det skal mangfoldiggjøres paa Jordens Overflade, og tilsidst skal Ingen kunne tælle dem for Mangfoldighed, thi din Sæd skal blive lige saa talrig som Stjernerne paa Himmelen eller som Sanden ved Havets Bredde, og paa deres Tilvæxt skal der ingen Ende være.“ Den samme Velsignelse blev forjættet den Herre Jesus Christus. Det var Abrahams Forrettighed at annamme Kundskab, Viisdom og Forstand, men dette tilfredsstillede ham ikke, han ønskede at see sine Børn mangfoldiggjøres. Naar Abraham har gaaet igjennem en vis Prøve og beviist sig selv trofast, saa vil han modtage Ære, Magt, Herlighed og Ophøielse, hvilket han er gjort ligesaa skikket til at modtage i det Tilkommende, som de, der virkede før hans Tid. Dersom dette ikke var Tilfældet, saa er ikke den Fornuft, den Aandskraft, den Aand, som er anbragt i Legemet, og alt det, som hører til Livet paa denne Skueplads for vor Virken, eller før vi kom i Verden, gjort hæderlig, og om de ikke er ærede af Skabningen ved det Princip, som er anbragt i den, den Organisation er udsat for at opløses. Kan I forstaae dette? For Exempel, dersom en Mand eller Qvinde, som har annammet meget af Guds Kraft, Syner og Aabenbaringer, vender sig bort fra Herrens hellige Befalinger, saa synes det, som om deres Sandser toges bort fra dem, deres Forstand og Dømmekraft om Retfærdighed tages bort, de gaaer ind i Mørket og bliver liig en Blind, som famler efter Væggen. Mange af Eder er Vidne til dette næsten daglig. Saadanne vil vedblive at gaae tilbage indtil de er opløste, medens de, som er trofaste, vil vedblive at tiltage, og dette er den store Velsignelse, Herren har givet til Menneskenes Børn, eller gjort det muligt at de kan opnaae, ja endog at de kan blive istand til at annamme evige Liv.

At faae en saadan Forjættelse beseglet paa vore Hoveder, som ingen Magt paa Jorden, i Himmelen eller under Jorden kan tage fra os, at vorde beseglede til Forløsningens Dag og faae Forjættelser om evige Liv, er den største af alle Gaver. Folket forstaaer ikke tilfulde disse Ting, og seer dem ikke i deres Fylde, hvis de gjorde, vil jeg sige Eder ligefrem

og ærligen, at der vilde ikke være en Prøvelse, som de Hellige er kaldte til at gaae igjennem, uden de jo vilde ansee og erkjende den at være deres største Velsignelse.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetslöb.

1835. (Fortsat fra Pag. 32).

„Og det skal skee, naar alle disse Ting skulle komme over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg haver lagt for dit Ansigt; og du tager det igjen til Hjerte iblandt alle Hedningerne, derhen som Herren din Gud haver fordrevet dig. Og du omvender dig til Herren din Gud, og du hører hans Røst efter alt det, som jeg byder dig i Dag, du og dine Børn, i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl. Da skal Herren din Gud omvende dit Fængsel, og forbarme sig over dig, og omvende og forsamle dig fra alle de Nationer, derhen Herren din Gud havde bortspredt dig; og om Nogen af dig blev fordreven til Himmelens Ender, skal Herren din Gud samle dig derfra og tage dig derfra.“ 5 Mosebog 30.

Det er bleven sagt af mange af de lærde og vise Mænd eller Historieskrivere, at Indianerne eller dette Fastlands Indvaanere, er af de adspredte Israels Stammer. Det er bleven formodet af mange Andre, at dette Fastlands Urindvaanere er ikke af Israels Stammer, men de ti Stammer er bleven førte bort til nogle af Nordens ukjendte Egne. Lad dette være som det vil, Prophetien, som jeg har anført, siger, at „Gud vil tage dem derfra,“ i de sidste Dage, og sætte dem i det Land, som deres Fædre eiede. Og I vil finde anført i det 7de Vers af det 30te C. „Og Herren din Gud skal lægge alle disse Forbandelser paa dine Fjender og paa dem, som dig hade, som dig have forfulgt.“

Mange kan sige, at dette Skriftsted er opfyldt, men lad dem omhyggelig lægge Mærke til hvad Propheten siger: „Om Nogen er fordrevne til Himmelens Ender,“ (hvilket maa være Jordens Bredde). Denne Forjættelse er god for Enhversomhelst, om der skulde være saadanne, som er drevne ud, endog i de sidste Dage, derfor har Fædrenes Børn Krav indtil denne Dag. Og om disse Forbandelser skal bringes over paa Hovederne af deres Fjender, da vee Hedningerne. (See Mormons Bog Side 472): „Men vee, siger Faderen, de Vantroe af Hedningerne.“ Og atter (see Mormons Bog Side 481): „Og see, dette Folk vil jeg stadfæste i dette Land, til at opfylde den Pagt, som jeg gjorde med Eders Fader Jacob; og det skal blive et nyt Jerusalem.“ Vi lærer af Mormonsbog just det samme Fastland og Sted paa Jorden, hvorpaa det Nye Jerusalam skal staae, og det maa blive optaget ifølge Johannis Syn paa Øen Patmos.

Mange vil føle Tilbøielighed

til at sige, at dette Nye Jerusalem, som tales om, er det Jerusalem, som blev bygget af Jøderne paa det østlige Fastland. Men I vil see fra Aabenb. 21, 2. at der kom et nyt Jerusalem ned af Himmelen fra Gud, smykket som en Brud for sin Brudgom; at Aabenbareren derefter blev ført i Aanden hen paa et stort og høit Bjerg og saae den store og hellige Stad, som nedsteg af Himmelen fra Gud. Der er altsaa talt om to Stæder. Da ikke alting kan berøres i et Brevs indsrænkede Omfang, vil jeg sige i Korthed, at der skal grundlægges et nyt Jerusalem paa dette Fastland (Amerika) og tillige skal det nye Jerusalem gjenopbygges paa det østlige Fastland (Asien). Mormons Bog Side 547: „See Ether saae Christi Dage, og han talede om et nyt Jerusalem i dette Land; og han talede ogsaa om Israels Huus og om det nye Jerusalem, hvorfra Lehi skulde komme; at efter dets Ødelæggelse skulde det atter opbygges og være en hellig Stad for Herren; hvorfor det ikke kunde være det nye Jerusalem; thi det havde været til i ældre Tid.“ Dette faaer være tilstrækkeligt angaaende Æmnet om Indsamlingen indtil min næste Skrivelse.

Jeg gaaer nu over i Slutningen af mit Brev til at gjøre nogle faa Bemærkninger om de Ældstes Pligter med Hensyn til at lære Forældre og Børn, Mænd og Hustruer, Herrer og Trælle eller Tjenere osv., som jeg sagde i mit forrige Brev at jeg vilde.

For det Første, det bør en Ældste naar han vandrer om i Verden, advarende Jordens Indvaanere at forsamle sig tilsammen, for at de kan opbygge en hellig Stad for Herren, istedetfor at begynde med Børn eller dem, som afhænger af Forældre eller Formyndere, at virke paa deres Sind, derved dragende dem bort fra de Pligter, som de retteligen skylder saadanne, skulde de begynde deres Arbeide med Forældre og Formyndere; og deres Lærdomme skulde være saadanne, som er skikkede til at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til Fædrene; og ingen Indflydelse skulde anvendes hos Børn tvertimod deres Forældres eller Formynderes Samtykke; men alle Saadanne, som kan blive overbeviste paa en lovlig og retfærdig Maade og med fælles Samtykke, skulde vi føle det som vor Pligt at indvirke paa dem til at indsamles med Guds Folk. Men lad ellers Ansvarligheden hvile paa Forældrenes eller Formyndernes Hoveder og al Fordømmelse og alle Følger være paa deres Hoveder, ifølge den Huusholdning, som han har overdraget os; thi Gud har saaledes beskikket at hans Arbeide skal udføres hastigt i Retfærdighed i de sidste Dage; underviis først Forældrene og lad ham derefter med deres Samtykke overbevise Børnene til ogsaa at annamme Evangeliet. Og om Børnene annammer Evangeliet og deres Forældre eller Formyndere er vantroe, lær dem at forblive hjemme og være deres Forældre og Formyndere lydige, om de forlanger det; men om de samtykker i at lade dem indsamles med Guds Folk, lad dem gjøre saaledes, og der skal ikke blive noget Urigtigt; og lad alle Ting gjøres med Forsigtighed og Retfærdighed, og Gud vil udstrække sin beskyttende Omhu til alle Saadanne.

Og for det Andet skulde det være de Ældstes Pligt, naar de

kommer ind i et Huus, at arbeide med og advare Husets Herre; og om han annammer Evangeliet, da kan han udstrække sin Indflydelse til hans Hustru, med hans Samtykke, at hun masskee kan annamme Evangeliet; men om en Mand ikke annammer Evangeliet, men giver sit Samtykke til at hans Hustru kan annamme det, og hun troer, lad hende da annamme det. Men om en Mand forbyder sin Hustru eller sine Børn, førend de er myndige, at annamme Evangeliet, da skulde det være Ældstens Pligt at gaae sin Vei og ikke bruge nogen Indflydelse imod ham, og lad Ansvaret hvile paa hans eget Hoved; afryst Støvet af dine Fødder som et Vidnesbyrd imod ham, og dine Klæder skal da være rene for deres Sjæle. Ansvaret for deres Synder skal ikke bringes over Saadanne, som Gud har sendt for at advare dem om at undflye den tilkommende Vrede og frelse sig fra denne vanartige Slægt. Guds Tjenere vil ikke have gaaet over Jordens Nationer med en advarende Røst, førend Ødelæggelsens Engel vil begynde at udrydde Jordens Indvaanere, og som Propheten har sagt: „Det skal vorde en Forfærdelse at høre Beretningen derom.“ Jeg taler, fordi jeg føler for mine Medmennesker, jeg gjør det i Herrens Navn, idet jeg er dreven af den Hellig Aand: O! at jeg kunde bortrykke dem fra Elendighedens Malstrøm, hvori jeg seer dem styrte sig selv ved deres Synder. O! at jeg kunde være istand til ved den advarende Røst at være et Redskab til at bringe dem til oprigtig Omvendelse, at de maa have Tro for at bestaae paa den onde Dag.

For det Tredie skulde det være en Ældstes Pligt, naar han kommer ind i et Huus, at hilse Husets Herre, og om han vinder hans Samtykke, da kan han prædike for Alle, som er i Huset; men om han ikke vinder hans Samtykke, skal han ikke gaae til hans Slaver eller Tjenere, men lad Ansvaret være paa Hovedet af Husets Herre, og Følgerne deraf og Husets Skyld er ikke længere paa dine Klæder, du er fri, afryst derfor Støvet af dine Fødder, og gaae din Vei. Men om Husets Herre giver sit Samtykke at du maa prædike for hans Familie, hans Hustru, hans Børn og hans Tjenestefolk, hans Tjenestekarle eller hans Tjenesteqvinder eller hans Slaver, da skulde det være Ældstens Pligt at staae frimodig frem for Christi Sag, og advare det Folk til som een Mand at omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse for at faae den Hellig Aand, stedse bydende dem i Herrens Navn, i Ydmyghedens Aand, at være kjærlig stemte for hverandre, at Fædre skulde være kjærlige mod deres Børn, Mænd mod deres Hustruer, Herrer mod deres Slaver eller Tjenere; Børn lydige mod deres Forældre, Hustruer mod deres Mænd, og Slaver eller Tjenere mod deres Herrer.

„I Hustruer værer Eders egne Mænd underdanige, som Herren; thi Manden er Qvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved, og han er sit Legems Saliggjører. Men ligesom Menigheden er Christus underdanig, saaledes skulde og Qvinderne være deres egne Mænd underdanige i alle Ting. I Mænd elsker Eders Hustruer, ligesom og Christus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, paa det han kunde hellige den og rense den formedelst Vandbadet ved Ordet, at han

maatte fremstille sig den, en herlig Menighed, som ikke haver Plet eller Rynke, eller noget Deslige, men at den maatte være hellig og ustraffelig. Saaledes er Mændene skyldige at elske deres Hustruer som deres egne Legemer; hvo som elsker sin Hustru, elsker sig selv. Ingen hadede jo nogensinde sit eget Kjød, men føder og vederqvæger det, ligesom og Herren Menigheden. Thi vi er hans Legems Lemmer, af hans Kjød og af hans Been. Derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder og blive forenet med sin Hustru og de To skal være eet Kjød." Ephes. 5, 22—31.

„I Hustruer! værer Eders egne Mænd underdanige, som det sømmer sig i Herren. I Mænd! elsker Eders Hustruer og værer ikke bittre imod dem. I Børn! værer Forældrene lydige i alle Ting, thi dette er velbehageligt for Herren. I Fædre! opirrer ikke Eders Børn til Vrede, paa det de ikke skulle tabe Modet. I Tjenere! værer Eders timelige Herrer lydige i alle Ting, ikke med Øientjeneste, som de, der vilde tækkes Menneskene, men i Hjertets Eenfoldighed, frygtende Gud." Coloss. 3, 18—22.

Jeg maa nu slutte dette Brev, og tage fat paa Gjenstanden igjen i et andet Nummer.

I den nye og evige Pagtes Baand

Joseph Smith, jun.

Den 3die October. Jeg bivaanede Høiraadet for at undersøge Klagemaal, fremførte af Reynolds Cahoon imod Ældste John Gould for at have fremført Yttringer, skikkede til at skade den Sag, vi har viet os til, og at have tilkjendegivet en stærk Misfornøielse med Præsidentskabets Lærdomme. Ligeledes imod Dean Gould for at have talt ubetænksomt imod Ældste Rigdon og andre Ældster.

I John Goulds Sag samtykte Anklageren og den Indstævnte i at der skulde tales over Klagepunkterne, hvorved al Bitterhed i Følelse blev formildet. Gould bekjendte og blev frigjort.

Dean Gould erkjendte, at han havde talt ubetænksomt imod Ældste Rigdon, og blev tilgiven.

Om Eftermiddagen modtog jeg de fleste af de Tolv i mit Huus og viste dem de gamle Optegnelser og gav Forklaringer. Denne Dag gik hen med Velsignelser fra Herren.

Søndagen den 4de. Jeg begav mig afsted tidlig om Morgenen tilligemed Broder John Corrill for at holde en Forsamling i Perry. Naar vi kom omtrent en Miil fra Hjemmet, opdagede vi to Daadyr, som legede paa Sletten, hvilket opmuntrede vort Sind ved at henvende vore Tanker paa Æmnet om Guds Skabelse. Vi samtalede om mange Æmner. Dagen hengik meget behagelig og Herren velsignede vore Sjæle. Naar vi ankom til Perry, blev vi skuffede med Hensyn til Forsamlingen, paa Grund af feilagtig Anordning, men vi samtalede utvungent med Broder Corrills Beslægtede, hvilket borttog megen Fordom. Maa Herren have Barmhjertighed med deres Sjæle.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1de November.

Under vore forskjelligartede Sysler her i Livet henglider Tiden med næsten utrolig Hurtighed for den Virksomme; Øieblikkene eller Secunderne bliver Minuter; Minuterne Timer; Timerne Dage; Dagene Aar; saaledes er det accurat et Aar fra Dato siden vi nedskrev nogle Bemærkninger til de Helliges Gavn og Belærelse, som da agtede at udvandre; og eftersom gode Formaninger ikke kan gjentages for ofte, vil vi henvise de Hellige, der nu bereder sig til Udvandring, til Stjernen Nr. 3, 4de Aargang, hvor de vil finde de paapegede Bemærkninger, som vi anbefale dem til Gjennemlæsning og Befølgelse. De deri anførte Koge-, Spise- og Vaskekar med Tilføiende af en Caffe- eller Theekjedel bliver ogsaa nødvendigt at anskaffe for hver Familie eller Individ. Forsaavidt som disse Fornødenheder ikke kan faaes her i Kjøbenhavn, eller de Hellige ikke allerede skulde være i Besiddelse af samme, formener vi, at det som de mangler, kan erholdes i Liverpool i passende Størrelse og Form, efterdi der er Stedet, hvor andre Emigranter forsyner sig med de for Reisen fornødne Gjenstande. Iblandt andre Ting maa ikke forglemmes smaa Lærredsposer til at tage den ugentlige Ration i af udveiede og tilmaalte Proviantsartikler som Caffe, Sukker, Risengryn, Meel o. s. v. Kjøb tillige Saltvands Sæbe, som er saare nødvendig for Vaskning af Eders Tøi ombord; eftersom Reenligheden nøiagtigen maa iagttages, dersom de Hellige vil nyde Sundhed og Velvære underveis; da vi ikke kan vente Guds Hjælp, dersom vi er ureenlige, forsømmelige og uordentlige. Det er en Selvfølge, at enhver Familiefader maa i Tide paasee og sørge for at hans egen Familie, eller de under hans Varetægt staaende Personer, bliver forsynet med de til Reisen nødvendige Ting, overveie hvad der kan være fornødent og nyttigt; see til at hvad der kjøbes er godt og solid, saa at Brugbarhed og Varighed kan forenes og have alting paa rede Haand, inden de forlader Liverpool; thi naar de kommer ud paa Havet, er det for silde at faae, hvad man maaskee har forsømt at anskaffe sig, medens man var i Land. Vi formaner derfor de Hellige paa det Kjærligsto ikke alene at iagttage hvad der er raadet dem tilforn i disse Anliggender, men ogsaa bruge deres egen Forstand og Dømmekraft, da det er aldeles umuligt i Stjernen at kunne opregne eller anvise dem, hvorledes de skal handle eller ikke handle i alle de forekommende Omstændigheder i det praktiske Liv. Ligeledes har vi den Tillid til Eder, Hellige, at I hele Tiden vil beflitte Eder paa indbyrdes Kjærlighed, Orden, Reenlighed, Enighed og Lydighed til deres Raad og Veiledning, som efter Præstedømmets Orden og Authoritet er eller bliver stillede over Eder, saa at den nøiagtige Organisation af de Hellige som et

Samfund kan vedligeholdes paa en Gud velbehagelig Maade, da vil han velsigne Eder, styrke, bevare og opholde Eder og skjenke Eder en lykkelig Reise til Guds Børns Indsamlingssted.

Vi antager, at de Hellige har bemærket det i forrige Nummer indrykkede Brev fra Ældste J. C. Nielsen, der stadfæster det Raad, vi forhen har givet de Emigrerende, at indskrænke deres Reisetøi til det høist Nødvendige, da de ellers vil blive forlegne med samme og maaskee vorde nødte til at efterlade Ting, hvis Værdi kunde blevet anvendt paa en nyttigere Maade for dem selv eller Andre.

Tale

*holdt under aaben Himmel paa Tempel-Pladsen af Orson Pratt Søndags Formiddag den 18de Februar 1855 om den **Helligaand** og **Guddommen**.*

(Fortsat fra Pag. 24).

Hvor ofte tales der ikke i Sandhedens Skrifter om denne store og vigtige Kjendsgjerning — Faderens og Sønnens Eenhed, og det er lige saa ofte gjentaget i Mormonsbog. Alene paa een Side af den Bog finder vi det gjentaget et stort Antal Gange.

I sin Bøn hensigtede Jesus ikke til Eenheden af deres Substantser, men til Egenskaberne, idet han viste os paa den tydeligste Maade, at de Egenskaber, der findes hos Faderen, findes ogsaa hos Sønnen.

Lad mig nu spørge Eder: Dersom den samme Kundskab er i to eller flere Personer — om de forstaaer en Sandhed og nogle Andre forstaaer den, gjør det den til mere end een Sandhed? Eller, hvis jeg forstaaer en Sandhed og nogle Andre i denne Forsamling forstaaer den samme Sandhed, monne det gjør den til to Sandheder? Nei, det gjør ikke. Og om denne Forsamling foran mig var i Besiddelse af samme Sandhed, som jeg, monne det gjør den til ligesaa mange Sandheder, som der er Personer, der forstaaer den? Nei, vist ikke; det er een og samme Sandhed, boende i forskjellige Tabernakler; det er een Sandhed, hvorsomhelst den findes, eller hvo der end besidder den, saa er den dog den ene, uforanderlige Sandhed. Jesus kunde med al Rigtighed sige, naar han talte om den Kundskab han havde: „Faderen er i mig og jeg i ham."

Hvad siger han angaaende os i en Aabenbaring i 1831? Han siger: „Jeg er i Faderen og Faderen er i mig, og forsaavidt som I har annammet mig, er jeg i Eder og I i mig." Det er at sige saameget som: det Hele af mig er ikke i Eder, fordi I er ufuldkomne, men forsaavidt som I har annammet Sandheden, jeg har meddeelt Eder, saa meget af mig er i Eder, thi jeg er Sandheden, og saa meget af Eder boer i mig. Og om det skulde hænde sig at I kom til Kundskab om al den Sandhed, som han besidder, I vilde da have alt hans

Lys, og det Hele af Christus vilde da boe i Eder.

Der er en Aabenbaring, som dette Folk ikke almindeligen er bekjendt med. Jeg tænker den er aldrig bleven publiseret, men maaskee den vil vorde det i Kirkens Historie. Den er given i Spørgsmaal og Svar. Det første Spørgsmaal er: Hvad er Guds Navn i det rene Sprog? Svaret siger: „Ahman.“ Hvad er Guds Søns Navn? Svar: „Ahmans Søn — den største af alle Guds Dele undtagen Ahman.“ Hvad er Menneskenes Navn? „Ahmans Sønner“ er Svaret. Hvad er Englenes Navn i det rene Sprog? „Angloman.“

Denne Aabenbaring gaaer ud paa at vise, at Ahmans Sønner er de største af alle Guds Dele, undtagen Ahmans Søn og Ahman, og at Angloman er de største af alle Guds Dele, undtagen Ahmans Sønner, Ahmans Søn og Ahman, visende at Englene er lidt lavere end Mennesket. Hvad Slutning kan vi uddrage deraf? At alle disse forstandige Væsener er Dele af Gud, og at de, som har de fleste Dele af Gud, er de største eller næst Gud, og de, som har den næst største Part af Guds Dele, er de næst største eller nærmest til Guds Fylde; og saaledes kunde vi vedblive at efterspore Fornuftvæsenernes Følgerække fra de høieste til de laveste, idet vi følger Dele og Andele af Gud, saa langt som vi er gjort bekjendt med dem. Derfor seer vi, at hvorsomhelst der findes en stor Portion af denne forstandige Aand, der er saa meget af Gud tilstede i samme Forhold, og den kan voxe og tiltage indtil der er en Fylde af denne Aand, og da er Guds Fylde der.

Naar vi betragter Gjenstanden i dette Lys, er der ikke længere nogen Hemmelighed i det Skriftsted, som siger, at Faderen er i Sønnen og Sønnen i Faderen; thi de er stedse eet, arbeidende tilsammen for at fuldkomme Forløsningens store Værk.

Sønnens Kjød og Been var ikke i Faderen, ei heller forsøgte Jesus at bibringe en saadan Idee. Apostlene forstod dette Punkt saaledes som vi gjør, og de vidste ligeledes at han havde gjort og skabt alle Ting; vi troer det samme, og at han er uendelig. Ikke uendelig udstrakt i sin Person, men at den alvise Substants, som kaldes den Helligaand, er „i alle Ting og rundt omkring alle Ting.“

Vi indseer derfor Rigtigheden af vor Frelsers Bøn: „Fader! jeg beder ikke alene for disse tolv Apostler, som du har givet mig, men for alle dem, som skal tro paa mig formedelst deres Ord; at de alle maa være eet, ligesom du, Fader, er i mig, og jeg i dig, at de maa vorde fuldkommede til eet, ligesom vi er eet.“

Derfor skal Menneskene altsaa blive eet med Christo efter den samme Grundsætning som han er eet med Faderen. Der kan vel ikke være noget Menneske, der er saa taabelig at tænke og troe, at alle Mennesker, som vil troe paa Frelseren formedelst Apostlernes Ord, skal blive een og samme Person; det er ikke et saadant Begreb, der er fremstillet, men de skulde faae den samme Sandhed, som vilde gjøre dem til eet i deres Følelser, Ønsker, Hensigter og Handlinger for Frelsen af Adams faldne Slægt.

Naar vi seer paa alle disse Principer og overveier dem, saa yder de os Glæde og Trøst, og Overveielsen giver mig et alvorligt Ønske at blive eet med mine

Brødre, og at blive eet efter Retfærdighedens Grundsætninger, og ikke efter Uretfærdighedens; thi, om det end var muligt for Mennesker at blive eet efter uretfærdige Principer, vilde det ikke være dem til noget Gavn.

I vil forstaae, at i Djævelens Rige med al den Kundskab, som de har vundet ved en lang Erfaring, er de dog ikke eet. Der er Uenighed og Strid bestandig imellem dem; de kan ikke være enige efter falske Grundsætninger, og hvorsomhelst falske Principer existerer i Verden eller paa noget andet Sted, saa vil der være Uenighed og Splid, og derfor siger han (Jesus) *værer eet.* Dette har intetsomhelst Hensyn til at være eet, begrundet paa Uretfærdighed; det har ikkun Hensyn til at være eet efter den celestiale Lovs Grundsætninger. Og saasnart som dette Folk bliver forenede, og bliver eet efter den celestiale Lovs Grundsætninger, vil Herren udgyde sine Velsignelser overflødigere over dem, naar de alle forstaaer denne Lov, vil de alle være regjerede af den; de vil troe eens, handle eens, **og** dette vil gjøre dem til *eet.*

Der er en anden Gjenstand, hvorom jeg nu vil tale, nemlig: *Guds Allestedsnærværelse.*

Enhver veed at det er urimeligt at troe, at en Person kan være tilstede paa to Steder paa een Gang. Men Intet er umuligt for Gud, siger Een. Tillad mig at være af forskjellig Mening med saadanne Personer og undervise dem om, at hvis Skriften er sand, gives der Ting, som er umulige for Gud; thi det er sagt, at det er umuligt for ham at lyve; og om saa er, vilde det være umuligt for ham at handle uovereensstemmende med Sandhed; han kunde ikke anbringe sit Legeme i Europa og Amerika paa een Gang, thi det vilde være uovereensstemmende med Sandhedens simpleste Grundsætninger.

Vi hørte en ypperlig Prædiken sidstleden Søndag om at Englene sendes til Jordens forskjellige Nationer, for at have Overopsyn med deres Anliggender og Skjæbne; ogsaa om at enhver Person paa den hele Jords Overflade har sin Skytsengel fra den Tid han kommer ind i Verden. Den Helligaand handler i Forening med hine Engle og paa Steder, hvor de ikke kan være; thi der gives mange Steder, hvor hine Engle ikke kan være nærværende, og den Helligaand, som er allestedsnærværende, er paa ethvert Sted til samme Tid, idet den ordner Aarstiderne og regjerer Planeterne i deres Løb. Der vilde behøves et uhyre Antal af Engle til at være nærværende paa ethvert Sted til samme Tid, for at styre Bevægelserne af enhver Materiepartikel igjennem Rummets grændseløse Udstrækning; følgelig udrettes dette af hiin almægtige Aand, som findes i uudtømmelig Mængde overalt i Universet.

Den Helligaand „er i alle Ting og rundt omkring alle Ting,“ sammenholdende alle Ting paa ethvert Sted og i enhver Deel af Jorden og i alle den Almægtiges uhyre Skabelser. Om I stiger op i Himlen, saa er den der; om I tager Morgenrødens Vinger og flyer til Jordens yderste Ender, saa er den der; om I gaaer til det nederste Helvede, saa er den der, ikke for at lide, men for at udføre Retfærdighedens Gjerninger over de Ugudelige. Gaa hen, hvor I vil i det uendelige Rum og I vil finde

Aanden der! Følgelig, naar vi taler om Guds Allestedsnærværelse, har vi Hensyn til hans Aand og ikke til hans Person. Men hvorfor kaldes dette Guds Allestedsnærværelse? Simpelthen, fordi denne Aand besidder den samme Kundskab, som boer i Gud, Faderens, og i Gud, Sønnens Personer, derfor er Gud der, saavidt som hiin Kundskab er der.

Dette vil altsaa gjøre Rede for den store Hemmelighed, som findes i den sekteriske Verden angaaende at Gud er overalt tilstede. De, som kaldes de viseste iblandt den religiøse Verden, har gjort den Slutning, at Faderens og Sønnens Personer kan samtivære i dem og paa ethvert andet Sted. Dette er lige saa stor en Vildfarelse, som det vilde være at sige, at tre Gange tre gjør ti, eller tre Gange een gjør fire. Men de har draget denne Slutning ud af visse Skriftsteder for at tilfredsstille deres Tilhørere med Hensyn til dette indviklede Æmne. De ønsker ikke at erkjende deres Uvidenhed og derfor har de udgivet denne Lærdom, som er lige modsat ethvert Videnskabs- saavelsom Fornuftsprincip.

Den tydelige, simple, skriftmæssige Lærdom er, at Guds Aand er der, som er Gud i al sin Magt og Storhed. Alle hine tilsyneladende mysteriøse Skriftsteder, som de lærde Geistlige har anvendt paa Faderens Person som allestedsnænværende, har Hensyn til hiin alvise Aand, om hvem vi har talt. Hvad Virkning vil denne Anskuelse af Lærdommen have paa Mennesker? Vi svarer, at den, som troer og følger det saaledes som det er lært i Pagtens Bog og Mormons Bog, vil aldrig blive forvildet. Saadanne vil altid tænke: „Dersom vi har noget at gjøre, saa er Gud i den Ting, og er den Lov og Kraft, hvormed alle Ting, som omgiver os, er regjerede og holdte i en saadan fuldkommen Orden.“ Hvad Indflydelse vil dette have over et Menneske, som troer det? Det vil stille ham mere paa hans Post, langt mere end han ellers vilde være; thi Gud kan ikke personligen være i dette Bord eller i ethvert Græsstraa, men naar vi veed, at den Helligaand er overalt tilstede, idet den er forenet med al Materie, da forstaaer vi det paa den rette Maade. Gud kan ikke være paa ethvert Sted uden at forstaae vore Handlinger og vore Tanker ogsaa. Troer I at den Hellig Aands Partikler har saa stor Kundskab? Hvor megen Kundskab vil de ikke behøve for at være dygtige til at overskue og lede alle Guds Gjerninger? De vil behøve en uendelig større Kundskab end vi nogensinde har tænkt paa. For Exempel, de maa have den fuldkomneste Kundskab om Loven for Afstandens omvendte Qvadrat, henhørende til almindelig Tyngdekraft; hvorledes kunde de ellers vide den nøiagtige Afstand imellem hine utallige Verdener, som er under deres Varetægt, for at holde dem alle i den indbyrdes overeensstemmende Bevægelse, som vi seer dem? Aandspartikler, som kan gjøre alt dette, kan sikkerlig kjende Hjertets Tanker og Forsætter, derfor skulde vi tage i Betragtning, naar vi fristes til at gjøre Ondt, at Gud er rundt omkring os med al den Kundskab, som styrer og regjerer Naturen. I seer altsaa, at denne Anskuelse om det Omhandlede er skikket til at have en Virkning, som vil være gavnlig for os alle.

Men, spørger Een, hvorledes

vil De komme ud af det med det Skriftsted hos Esaias, hvor Herren erklærer, at „der er ingen Gud før mig, heller ikke skal der være nogen efter mig.“ Hvorledes kan vi troe dette, naar vi troer paa Aabenbaringen, som blev given ved Joseph Smith, som siger, at der er mange Guder, og at Abraham, Isaak og Jacob er Guder, og at alle gode Mænd i denne Kirke skal blive Guder? Paulus taler ogsaa om den eneste sande Gud. Maaskee Nogle kan antage at det er oversat urigtig. Men I vil finde det samme i Mormons Bog, oversat ved Urim og Thummim, det samme findes ogsaa i den nye Oversættelse af 1ste Mosebog, hvor Herren erklærer, at „der er ingen Gud foruden mig.“ I disse Udtryk hensigter Gud til Lysets og Sandhedens eller Kundskabens store Principer, og ikke til Tabernaklerne, hvori denne Kundskab kan boe; Tabernaklerne er mange og utallige, men Sandheden og Kundskaben, der ofte fremstilles som en Person og kaldes Gud, er een, idet den er det samme i Alle; Gud er eet, som værende en Eenhed, naar han forestilles ved Lys, Sandhed, Viisdom eller Kundskab; men naar der tages Hensyn til Templerne, hvori denne Kundskab boer, da er Gudernes Antal uendeligt.

Dette forklarer Hemmeligheden. Dersom vi skulde tage en Million af Verdener liig denne og tælle deres Partikler, skulde vi finde, at der er flere Guder end der er Støvdele i disse Verdener. Men Guddommens Egenskaber er eet; og de udgjøre den ene Gud, som Propheterne taler om, og som Menneskenes Børn i alle Verdener tilbede.

Een Verden har een personlig Gud eller Fader, og sammes Indvaanere tilbede den Guds Egenskaber; en anden Verden har en anden, og de tilbeder hans Egenskaber, og foruden ham er der ingen anden; og naar de tilbeder ham, tilbeder de paa samme Gang de samme Egenskaber, som boer i alle de personlige Guder, som fylder Uendeligheden. Og derfor siger Herren i en af Aabenbaringerne i de sidste Dage: „I er Tabernakler, hvori Gud boer; Mennesket er Guds Tabenakel.“ Sæt at der skulde være eet Tusinde, eller eet hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, hvilket Antal Johannes saae, og at de skulde have Indskriften *Gud* paa deres Pander, ikke anbragt der for at gjøre Nar af dem, men for at beskrive deres Personer og den Myndighed de besidder. Antag at de Alle skulde annamme den samme Kundskab, vilde ikke Gud boe i dem? Dersom Mennesket er Guds Tabernakel, da boer Gud i dem alle, værende ikkun een Gud; men naar vi taler om dem i deres personlige Egenskab, siger vi, at Johannes saae eet hundrede, fire og fyrretyve tusinde Guder; om vi taler om Lyset og Sandheden i hver, som regjerer dem alle, da er der blot een Gud, og han er i alle Verdener og overalt i hele Rummet, hvorsomhelst det selvsamme Lys eller den selvsamme Sandhed findes; og alle Væsener fra Evighed til Evighed maa dyrke og tilbede den samme ene Gud og maa stedse vedblive at dyrke ham, og om de end tilbeder ham i saa mange forskjellige Tabernakler, saa er det dog den ene Gud, eller med andre Ord, det samme Lys eller den samme Sandhed, som dyrkes af alle. Naar vi skuer det Omhandlede i dette Lys, er der

ingen Hemmelighed desangaaende. Betragt det ikkun i det Lys, hvori det er aabenbaret for Mennesket i disse sidste Dage, og der er intet af det Mørke og den sekteriske Daarskab, som udmærker den apostatiske Christendom; og vi kan ikke forstaae eller forklare eet eneste Princip rettelig og er i Mørket og kan ikke see Veien foran os; men naar vi taler og handler under den umiddelbare Indflydelse af den Hellig Aand, da kan vi see det, som Verden er uvidende om. Naar vi foretager os at tale om de store og herlige Grundsætninger, som er aabenbarede i vor Tid, og om det store og herlige Lys, som nu er aabenbaret, og hvorom Verden har været uvidende i saa mange Generationer, og forfægter at Herren har fundet for godt at aabenbare Evangeliets Fylde til Joseph Smith, en ulærd Mand, da bortstøder den religiøse Verden det med Foragt, og driver det bort fra dens Boliger.

Hvorledes kom Herren til at forbigaae alle de store og gode Mænd med deres Viisdom — hvoraf kom det sig, siger jeg, at han gik forbi denne Generations Lærdom, naar han aabenbarede Lærdommene og Grundsætningerne af vor hellige Religion? Fordi han havde besluttet, at „intet Kjød skulde rose sig for ham.“ Hvorledes skete det, at Joseph Smith blev dygtig til at gjøre hine Lærdomme saa tydelig som Alphabetet? Det skete, fordi Gud var med ham! Gud var i Værket; og vi vilde ligesaa snart ære den Hellig Aand eller Lyset i Joseph Smith eller i hvilkensomhelst anden Person, *ikke Personen*, men Gud, som er i ham, som at tilbede de samme Egenskaber andetsteds. Og naar vi finder Jesu Christi Fader, vil vi tilbede ham, ikke Kjødet og Benene, men Egenskaberne. Frelseren siger os, at han har aabenbaret os mange Ting, at vi maa kjende, hvorledes vi skal tilbede i Aand og Sandhed! Hvorledes kan et Menneske paakalde Guds Navn antagelig og paa en fornuftig Maade, med mindre han kjender hans Egenskaber og med mindre hans Lærdomme er aabenbarede? Hvorledes kan Urskovens stakkes uvidende Indianere tilbede antageligen, indtil de er underviste om Gud og om Jesus? De maa først lære at forstaae en heel Deel for at blive dygtige til at fatte de Ting, som er af Gud, og blive døbte paa en antagelig Maade. Dersom vi vil tilbede Faderen og Sønnen, maa vi vide noget om dem.

Vi skulde studere Guds Love og faae en fuldstændig Indsigt i alle Ting, som er aabenbarede, og vi vil finde, at vi kan fatte alt, som er nødvendigt for vort nærværende Bedste.

Jeg veed ikke om jeg har taget op for megen Tid. Jeg har været veiledt i min Aand til at forklare nogle af disse Ting. Jeg har gjort det paa Grund af, at de Ældste, som gaaer ud iblandt Jordens Nationer, møder megen Modstand. Naar for Exempel de Lærde og Vise begynder at bestride Aabenbaringerne, givne til Seeren Joseph, bør de Ældste vide hvilke Argumenter de skal fremsætte, for at understøtte dem, og I vil see, Brødre, hvor let det er at vise, at der er blot een Gud, naar der tales om Egenskaberne, men at der er mange Guder, naar der tales om Personerne, hvori de samme Egenskaber boer, og I gjør det klart og tydeligt. Jeg publiserede

disse Ting paa min sidste Mission, efter den Kundskab jeg havde, idet jeg vidste, at det var Anskuelser, som kom i Modsætning til den christne Verdens, og eftersom jeg ogsaa idag vidste, at det var Ting, som de Ældste vilde behøve at forstaae, har jeg talt, som jeg har. Dersom de Ældste vilde gjøre sig bekjendt dermed, vilde de finde, at de har stærke Vaaben til at forsvare sig med, og deres Vidnesbyrd vilde være saa kraftigt, at vore Fjenders Argumenter vilde falde til Jorden; da jeg var paa min Mission, kunde jeg i Sandhed ikke finde Nogen, som undersøgte eller bestred, hvad jeg fremsatte, og dette var et feilslaget Haab for mig. Jeg kunde ikke finde nogen anden Opposition end igjennem Aviserne; og følgelig maatte jeg kaste ud vore Anskuelser og lade Publikum dømme. I alle de Aviser og Tidsskrifter, som publiseres i Staterne, har jeg aldrig seet eet af de Argumenter, som er fremsat i „*Seeren*,“ bleven mødt med god sund Forstand; Latterliggjørelse og Trudsler var de eneste Vaaben, som brugtes imod os; og dette har altid været Tilfældet. I vil finde, at naar Sandheden er fremsat for Folket, vil de tage sin Tilflugt til Latterliggjørelse, fordi de mangler Grunde.

Da jeg har udtalt mine Følelser saavidt, ønsker jeg, at Herren maa velsigne Eder, Brødre og Søste, og hans Aand hvile paa os Alle og maa vi føle Vigtigheden af at være eet i alt, som er godt, dydigt og retfærdigt. Amen.

Notise.

Efter Anmodning fra Præsidenten for den kjøbenhavnske Conference O. N. Liljenqvist bekjendtgjøres herved, at *J. H. Moltzen*, af den helsingøerske Green, er udelukt fra „Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.“

Indbetalt til Contoiret.

N. Nilson	15 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
J. C. Klingbeck	80 —	„ —	„ —
J. P. Folkman	8 —	„ —	„ —
Summa	103 —	„ —	„ —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.